

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 września 2023 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny – Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Hanna Bartkowiak

Sędziowie: Małgorzata Winkler-Galicka

Mariusz Sygreła

Protokolant: prot. sąd. Angelika Kubiacyk

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Iluminaty Kaczmarek

po rozpoznaniu w dniu 7 września 2023 r.

sprawy skazanego **M. K.**

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Szamotułach

z dnia 20 stycznia 2023 r., sygn. akt II K 496/22

Na podstawie art. 105 § 1 i 2 kpk prostuje oczywistą omyłkę pisarską w punkcie 2 zaskarżonego wyroku, w ten sposób, że rozwiązanie węzła kary łącznej obejmuje sprawę Sądu Rejonowego w Szamotułach o sygn. akt „II K 1294/19” w miejsce podanej „II K 323/20”.

Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.

Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. S. (2) kwotę 147,60 zł (w tym VAT) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Zwalnia skazanego z obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Mariusz Sygreła Hanna Bartkowiak Małgorzata Winkler-Galicka

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 579/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok łączny Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 20 stycznia 2023 r., sygn. akt II K 496/22

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

w całości

na niekorzyść

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)	

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiężle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Rażąca niewspółmierność orzeczonej kary łącznej polegająca na nadaniu nadmiernego znaczenia uprzedniej karalności skazanego i nienależytym uwzględnieniu opinii Dyrektora Zakładu Karnego we W. z dnia 17 sierpnia 2022 r., a w konsekwencji przyjęcie, że w stosunku do skazanego M. K. nie zachodzą okoliczności uzasadniające zastosowanie zasady bliskiej absorpcji, podczas gdy skazany ma krytyczny stosunek do popełnionych czynów, nie stwarza problemów wychowawczych, w grupie współosadzonych funkcjonuje prawidłowo, w stosunku do przełożonych przyjmuje postawy regulaminowe, sumiennie wywiązuje się z obowiązków wynikających z zatrudnienia, spłaca zobowiązania finansowe, podjął nauczanie, aktywnie uczestniczy w programach edukacyjnych i profilaktycznych, ponadto pomiędzy poszczególnymi popełnionymi przez niego przestępstwami zachodzi bliski związek czasowy.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		

Po dokonanej analizie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy oraz danych osobopoznawczych o skazanym Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, że zaskarżona kara łączna pozbawienia wolności orzeczona wobec skazanego M. K. w żadnym aspekcie nie razi surowością i dlatego nie było podstaw do jej znaczącego obniżania, jak uważał obrońca. Nie budzi w tej sprawie wątpliwości, że po nowelizacji Kodeksu karnego od dnia 24 czerwca 2020 r. znajduje zastosowanie w przedmiotowej sprawie stan prawny w kształcie obowiązującym w chwili orzekania, jak to bezbłędnie przyjął Sąd Rejonowy. Zatem w tym wypadku mogła zostać orzeczona kara łączna pozbawienia wolności minimum 1 rok i 7 miesięcy (tj. wyższa o 1 miesiąc od najwyższej z kar jednostkowych) a maksimum 5 lat i 4 miesiące (suma kar po rozłączeniu węzłów kar łącznych z dwóch wyroków w sprawach o sygn. II K 1294/19 i I K 893/21). Z powyższego wynika, że skazany otrzymał karę niższą od sumy aż o 1 rok i 10 miesięcy.

Sąd I instancji słusznie zwrócił uwagę, że przy wydawaniu wyroku łącznego winno się przede wszystkim badać związki: podmiotowo-przedmiotowy i czasowy, zachodzące pomiędzy zbiegającymi się czynami. To właśnie bowiem głównie te okoliczności są decydujące przy kształtowaniu wymiaru kary łącznej, ustalając czy związek ten jest ścisły, dość odległy lub w ogóle go brak (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 6 czerwca 2018 r., sygn. akt II AKa 73/18, Legalis nr 1813581). Uzupełniająco dodać także trzeba, że sąd orzekając

o wysokości kary łącznej musi uwzględniać z jednej strony, że celem instytucji kary łącznej jest zapewnienie racjonalnego i humanitarnego stosowania kar i środków karnych, ale też nie może pomijać, że kara łączna nie jest swoistym narzędziem łagodzenia kar jednostkowych i polepszania sytuacji faktycznej oraz prawnej wielokrotnego sprawcy. Oznacza to w praktyce, że priorytetową zasadą kary łącznej powinna być zasada asperacji, natomiast karę łączną orzeczoną na zasadzie prawie absorpcji lub pełnej kumulacji traktować należy jako rozwiązanie skrajne, stosowane wyjątkowo i wymagające szczególnego uzasadnienia (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 6 września 2018 r., sygn. akt II AKa 144/18, Legalis nr 1852052). Wbrew zatem stanowisku obrońcy, orzekanie o karze w wyroku łącznym nie może sprowadzać się do przyjmowania rozwiązania najłagodniejszego dla skazanego i wymierzania mu kary łącznej na najkorzystniejszych zasadach. Nie jest to obowiązkiem sądu orzekającego, a wręcz przeciwnie powinno mieć charakter wyjątkowy i dotyczyć nieprzeciętnych sytuacji. Stosowanie zasady prawie pełnej absorpcji przy wymiarze kary łącznej nie stanowi zatem punktu wyjścia przy dokonywaniu oceny wymiaru kary łącznej (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 25 marca 2019 r., sygn. akt II AKa 362/18, Legalis nr 1997972).

Biorąc pod uwagę powyższe wskazania Sąd odwoławczy stwierdził, iż Sąd Rejonowy orzekając o karze łącznej stosownie do art. 85a kk prawidłowo wyważył wszystkie okoliczności mające wpływ na ich wymiar wobec

skazanego M. K. i uwzględnił je w odpowiednim stopniu przy podejmowaniu decyzji o zastosowaniu zasady asperacji przy kształtowaniu wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności. Faktycznie występowała dość widoczna ale nie silna zbieżność czasowa pomiędzy poszczególnymi przestępstwami, które zostały popełnione w okresie niespełna roku, natomiast więź przedmiotowa praktycznie nie zachodziła – były to w większości występki popełnione w różny sposób i godzące w różne dobra prawnie chronione. Co jeszcze przy tym godne podkreślenia, nie jest to pierwsze postępowanie o karę łączną dla skazanego. Wcześniej w latach 2014 i 2021 podsądny korzystał już z tej instytucji, niestety swojego postępowania z tego powodu pozytywnie nie korygując.

Obrońca we wniesionym środku odwoławczym zwracał uwagę wyłącznie na okoliczności korzystne dla skazanego, w szczególności opinię o jego zachowaniu podczas osadzenia w ZK W.. Sąd I instancji odniósł się jednak należycie i do tej kwestii, w odpowiednim stopniu dając temu wyraz w wymiarze kary łącznej. Nie była to jednak okoliczność pierwszoplanowa, zwłaszcza że mimo szeregu zasługujących na pochwałę podejmowanych w ostatnim czasie aktywności, zachowanie skazanego w warunkach więziennych pozostaje zmienne (np. 4 razy karany dyscyplinarnie). Natomiast wszystkie istotne dla prawidłowego ukształtowania kary łącznej okoliczności zdecydowanie przemawiały za zastosowaniem częściowej absorpcji.

Podsumowując, Sąd odwoławczy stwierdził, że wymierzenie

skazanemu kary łącznej pozbawienia wolności w niższym rozmiarze niż to orzekł Sąd I instancji byłoby sprzeczne z celami zapobiegawczymi i wychowawczymi oraz potrzebami w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, a nadto nie uwzględniałoby w odpowiednim stopniu braku związku przedmiotowego pomiędzy poszczególnymi przestępstwami podlegającymi łączeniu. Nie ulega wątpliwości, że M. K., skazany dotąd 10 wyrokami (nie wliczając wyroków łącznych) wymaga odpowiednio długofalowego oddziaływania aby zrozumiał naganność swoich zachowań, ale też aby kary podziałały na niego silnie prewencyjnie, żeby zaprzestał popełniania przestępstw. Należy wręcz przyjąć, że orzeczenie kary najniższej z możliwych podziałałoby na skazanego demobilizująco, pokazując pobłażliwość sądu karnego na notoryczne łamanie przepisów prawa. Uznać zatem należało, że obrońca bezzasadnie domagał się złagodzenia kary łącznej i nie przekonał o surowości kary orzeczonej przez Sąd I instancji.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku i wymierzenie w stosunku do skazanego M. K. kary łącznej w rozmiarze zbliżonym do pełnej absorpcji.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Brak podstaw do uwzględnienia powyższego wniosku z uwagi na niezasadność omówionego zarzutu.

Postępowanie odwoławcze nie potwierdziło by Sąd Rejonowy kształtując karę łączną orzekł ją w wymiarze rażącym surowością. Zgłoszone w tym zakresie argumenty obrony okazały się nieskuteczne i nie przekonały Sądu II instancji do zmiany zaskarżonego wyroku na korzyść podsądnego.

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
2.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zaskarżony wyrok został w całości utrzymany w mocy.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Postępowanie odwoławcze nie wykazało uchybień w zaskarżonym wyroku, które podnosił obrońca w apelacji. Brak było także podstaw wskazanych w art. 439, 440 kpk, uzasadniających uchylenie wyroku poza granicami zarzutów i wniosków apelacji.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
1.	Na podstawie art. 105 § 1 i 2 kpk Sąd Okręgowy sprostował oczywistą	

	<p>omyłkę pisarską w punkcie 2 zaskarżonego wyroku, poprzez poprawienie sygnatury akt sprawy, w której doszło do rozwiązania węzła kary łącznej pozbawienia wolności. Ewidentnie nastąpiło to w sprawie Sądu Rejonowego w Szamotułach o sygn. II K 1294/19, a nie w sprawie ww. Sądu o sygn. II K 323/20, w której taka kara łączna orzeczona nie była. Sąd Okręgowy dostrzegł z urzędu, wskazaną wyżej omyłkę pisarską. Omyłka pisarska dotycząca sygnatury akt i właściwej identyfikacji sprawy, w której rozłączono węzeł kary łącznej wymagała zatem sprostowania, którego dokonał organ odwoławczy w pkt 1 swojego wyroku.</p>	
<p>Koszty Procesu</p>		

P unkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
3.	<p>W pkt 3 wyroku, na podstawie § 17 ust. 5 oraz § 4 ust. 3 w zw. z § 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r. poz. 1714) Sąd Okręgowy zasądził na rzecz adw. M. S. (2) kwotę 147,60 złotych brutto tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym, jak o to wносиła.</p>
4.	<p>Zgodnie z art. 636 § 1 kpk w razie nieuwzględnienia środka odwoławczego wniesionego przez oskarżonego (odpowiednio też skazanego) ma on obowiązek ponieść koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa. Koszty te wedle art. 616 § 1 kpk obejmują wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania oraz opłaty. Natomiast w myśl art. 634 kpk, jeżeli przepisy ustawy nie stanowią inaczej, do kosztów procesu za postępowanie odwoławcze od orzeczeń kończących postępowanie w sprawie mają odpowiednie zastosowanie przepisy o kosztach za postępowanie przed sądem I instancji.</p>

Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy opierając się na dyspozycji przepisu art. 624 § 1 kpk zwolnił przebywającego w izolacji więziennej skazanego z obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa należnych od niego kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, uznając, iż nie będzie on w stanie ich ponieść. Nie ma on bowiem majątku, co prawda jako skazany pracuje zarobkowo ale ciężą na nim liczne zobowiązania finansowe, m.in. alimentacyjne, z tytułu naprawienia szkód spowodowanych przestępstwami, ma zajęcia komornicze z konta depozytowego. Tak przedstawiająca się trudna sytuacja materialna skazanego przemawiała za zwolnieniem go od kosztów sądowych za postępowanie apelacyjne.

PODPISY

Mariusz Sygreła Hanna Bartkowiak Małgorzata Winkler-Galicka